

Julio Bustamante: «M'agrada l'etiqueta d'artista itinerant»

El músic valencià acaba de publicar 'La misión del copiloto' (El Volcán, 2017), un altre recopilatori de perles pop d'imaginari quotidià

Julio Bustamante amb la seva banda on hi toca el seu fill Lucas

Julio Bustamante va engrandint el seu arxiu discogràfic, i aquest any *La misión del copiloto* (El Volcán, 2017) és l'obra que posa les cançons del valencià un altre cop d'actualitat. El músic i escriptor porta 40 anys de carrera, sense abandonar mai el pop i sempre imposant la necessitat de crear a la resta de necessitats vitals. Aquesta entrevista és un tastet de la que es publicarà a la revista *Enderrock* de desembre.

Aquest últim disc és un recull de cançons fetes aquests últims anys, o has volgut agafar composicions antigues?

J.B: N'hi havia dues, "La doble", amb la lletra de Sam Shepard, i la que tanca el disc, "El cel de les cançons", que la canta **Maria Rodés**, que ens hauria agradat que sortissin al disc anterior però no vam tenir temps d'acabar-les. La resta, però, són noves.

Ara se't presenta una temporada de tocar força. En tens ganes?

Nosaltres portem una ratxa de tocar bastant des que va sortir el disc anterior. Vam ampliar el grup, on toca el meu fill Lucas, la Montse, que hi porta 15 anys, i jo. Vam agafar un bateria i un teclista, Santi Bernat i Lluís Alcover, i s'ha de dir que tots junts tenim prou marxa. Hem tocat a Barcelona, i per Catalunya, i a Madrid hi vam presentar el disc anterior, a més d'algun festival com el dels Pirineus... Aquest moviment de directes ha anat molt bé per a aquest disc, perquè

hem anat rodant les cançons mentre les anàvem gravant.

Com s'elaboren les teves cançons?

Començo gairebé sempre per la lletra, i un cop la tinc ja sóc lliure per posar-hi l'estil de música que vulgui. Les meves cançons no tenen un estil gaire definit musicalment perquè busco la varietat. Em veig com un compositor, de fet vaig començar component per a altra gent i continuo amb el mateix segell.

En aquest disc des de fora es perceben moltes lletres atemporals. A la mateixa "La misión del copiloto" hi veig el paper que tots nosaltres juguem a la vida, el d'ajudar els altres.

Sí, volia deixar clar que tots som copilots. Qualsevol tasca que estiguem fent al llarg de la vida, l'estarem fent al costat dels altres. I quan dic això de "*huir del planeta en llamas*" em refereixo a trobar el que ens uneix i a deixar de banda tot el que sigui motiu de baralla. En definitiva, a fer-ho fàcil perquè a la vida haurem d'estar constantment ajudant-nos.

Has dibuixat bastantes de les portades dels teus discos. Portes el dibuix al dia?

M'agrada molt dibuixar, em relaxa moltíssim. De tant en tant faig exposicions, des del 2010 hauré fet vora 250 dibuixos de diferents mides. M'agrada molt estar fent alguna cosa a casa, jo visc sol des de fa anys i m'omple molt estar escrivint o, si no tinc ganes d'escriure, dibuixar, anar al parc, a la muntanya o a la platja. En definitiva, estar fent alguna cosa. Qualsevol que dibuixi sap que és molt relaxant.

I viatjar t'agrada?

Jo vaig i vinc constantment. Passejo molt, visc al costat d'un parc molt gran aquí a València i hi passo mitja vida. També hi ha una biblioteca molt antiga, bonica i gran i també hi vaig molt. També cada dues o tres setmanes vaig a passar un dia a la serra d'aquí, a la Calderona, que és magnífica i cada mes aproximadament vaig també a Altea, on tinc amics des de l'època de *Cambrers*, el meu primer disc. M'emporto la guitarra i els dibuixos i continuo la meua tasca d'artista itinerant. M'agrada aquesta etiqueta, no tant pels bolos que faci, sinó per la vida privada que porto: visc sol i no haig de donar explicacions a ningú.